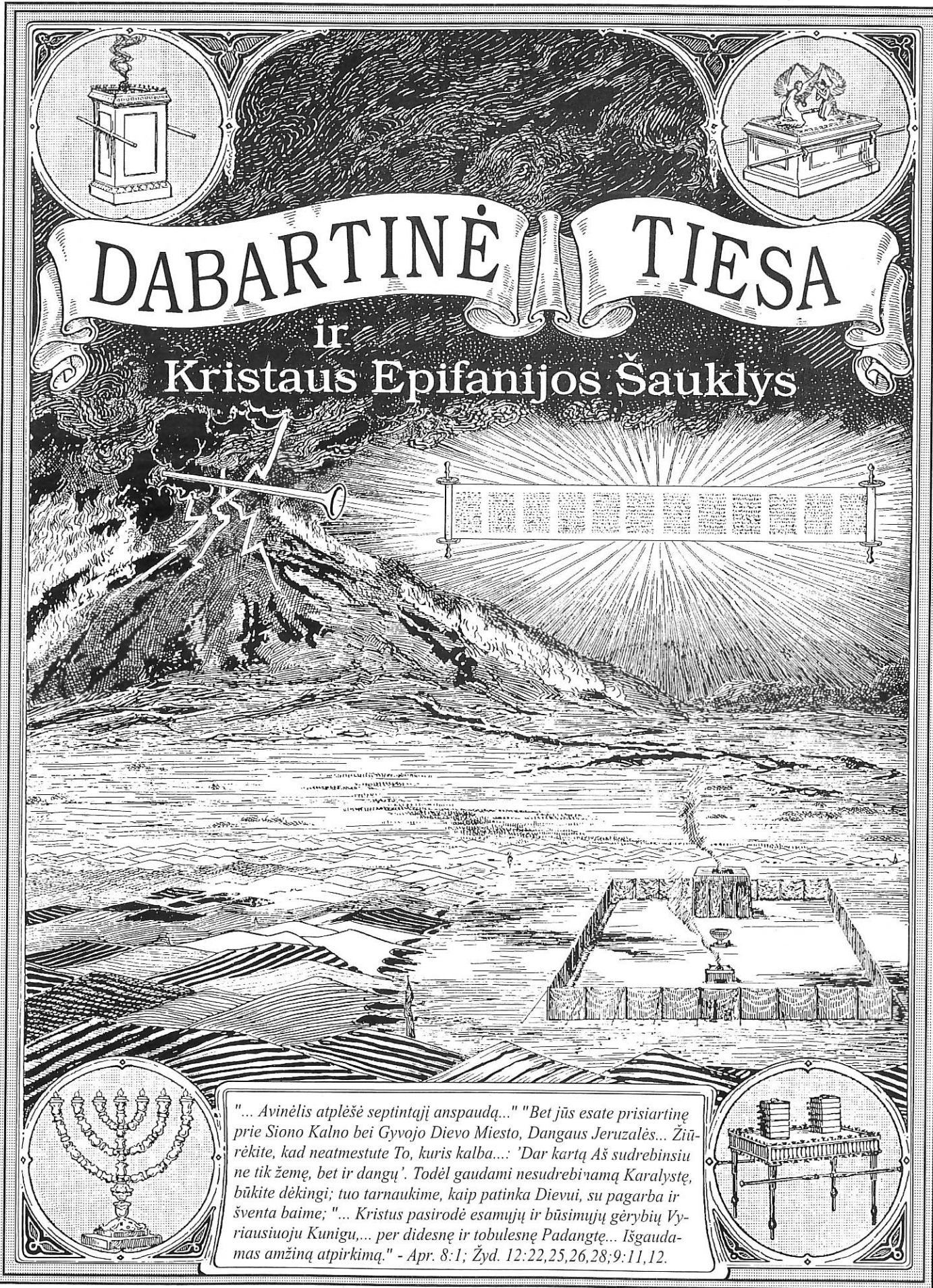

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

"... Avinėlis atplėšė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinsiu Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamųjų ir būsimųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... Išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ* MISIONIERINIS JUDĖJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

MŪSŲ SIMBOLINĖS PASCHOS - KRISTAUS MIRTIES MINĖJIMAS

VIESPATS tarė Mozei ir Aaronui Egipto žemėje: šitas mėnuo jums žymės mėnesių pradžią, jis bus jums pirmasis metų mėnuo. Sakykite visai Izraelio bendrijai, kad šio mėnesio dešimtą dieną kiekvienas jų teparūpina savo šeimai avinėlį - vieną avinėlį šeimai. Jei šeima visam avinėliui yra per maža, tesideda ji prie artimiausio kaimyno, kad avinėlį įsigytų, ir tesidalina juo, atsižvelgiant į skaičių asmenų, kurie jį turės valgyti. Jūsų avinėlis turi būti be trūkumo, vienerių metų, patinėlis; galite jį paimiti iš avių ar iš ožkų. Laikysite jį iki šio mėnesio keturioliktos dienos, tada jis turi būti papjautas sambrėškio metu, dalyvaujant visai susirinkusiai Izraelio bendrijai. Paėmę jo kraujo, jie paženklinas juo abi durų staktas ir sąramą tų namų, kur jis bus valgomas. Avinėlis turi būti valgomas tą pačią naktį; jis bus valgomas iškeptas ant ugnies su nerauginta duona ir karčiomis žolėmis. Nevalgysite iš jo nieko nei žalio, nei išvirto vandenyje, bet valgysite ant ugnies iškeptą - galvą, kojas ir vidurius. Nepaliksate iš jo nieko iki ryto; jei kas iš jo liktų iki ryto, sudeginsite. Jį taip turėsite valgyti: susijusę juosmenį, su sandalais ant kojų ir lazda rankoje; valgysite jį paskubomis. Tai VIESPATIES Perėjimas. Juk tą pačią naktį Aš pereisiu per Egipto žemę, užmušdamas

visus Egipto krašto pirmgimius ne tik žmonių, bet ir gyvulių; padarysiu teisną visiems Egipto dievams - Aš VIESPATS! Betgi kraujas paženklinas namus, kuriuose jūs esate. Matydamas kraują, jus praeisiu, ir jokia rykštė neištiks jūsų, kai Aš niokosiu Egipto kraštą. Ši diena bus jums atminimo diena: švęskite ją kaip iškilmę VIESPATIUI per kartų kartas, švęskite ją kaip amžiną įsaką. Per septynias dienas valgysite neraugintą duoną; jau pirmą dieną pašalinsite raugą iš savo namų, nes kas valgytų

raugintą duoną nuo pirmos iki septintos dienos, bus nukirstas nuo Izraelio. Pirmąją dieną švęskite iškilmingą sueigą ir septintąją dieną švęskite iškilmingą sueigą. Tomis dienomis negalima dirbti jokio darbo, išskyrus paruošimą maisto, kurio kiekvienam reikia valgyti. Švęskite neraugintos duonos iškilmę, nes tą dieną išvedžiau jūsų gretas iš Egipto žemės: švęskite tą dieną per kartų kartas kaip amžiną įsaką (Iš 12:1 - 17 [A.R.J.]).

Šio straipsnio tikslas yra paaiškinti, kaip izraelitų Paschos

šventė dykumoje po metų, jiems išėjus iš Egipto, susijusi su krikščionių švenčiamu kasmetiniu Minėjimu - Viešpaties Vakariene. Tai skatina mus tyrinėti ir izraelitų Paschą Egipte, geriau ją suprasti. Izraelitų Pascha Egipte yra

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"
2Petro 1:12 [J.J.S.].

III Dalis 1999, LIEPA - GRUODIS Nr. 2
(m.e. 1999 - nuo Adomo 6127)

TURINYS

Mūsų simbolinės Paschos - Kristaus mirties minėjimas...	18
"Mūsų Paschos Avinėlis - Kristus"	19
Persekiojimai, išbandymai, sunkumai	20
Atpirkimo darbas parodomas simboliais	20
Mūsų Viešpaties mirties ir prikėlimo reikšmė ...	21
Jėzus buvo išduotas dėl mūsų nusikaltimų	22
Kristus prikeltas mums išteisinti	24
Jono krikštas ir krikščioniško krikšto skirtumai ..	26
Jono krikštas buvo skirtas ne pagonims	28
"Bus įskiepyti"	29
Atsakymai į klausimus	30
"O kas gi mano artimas?" (Iš 1999-ųjų metų devizo) ..	30
Gailėstingojo samariečio simbolinė prasmė	30
Petras išsigina savo Mokytojo	31
Mūsų Viešpaties mirties paminėjimas 2000 metais ..	32

"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO
DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĖZAUS ŠLOVĖS
APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.].

paveikslu mūsų Viešpaties įsteigtos Vakarienės. Šiame straipsnyje aptarsime pirmų dviejų Paschų minėjimo reikšmes. (Pirmoji Pascha buvo švenčiama Egipte išėjimo metu, antroji Pascha jau dykumoje po metų laiko. Antroji buvo paminėjimas pirmosios. Antroji mums simbolizuoja kasmetinį mūsų Viešpaties Jėzaus mirties Minėjimą v.p.) Pradėsime nagrinėti nuo paskutinės bausmės Egiptui ir jos perkeltinės reikšmės. Faraono širdis veikiama Dievo gailestingumo ne minkštėjo, bet, atvirkščiai, palaipsniui vis kietėjo. Kai bausmės viena po kitos, jam prašant per Mozę, buvo sustabdomos, tai atrodo, kad Dievo gerumas nevedė faraono prie atgailos, bet dar daugiau jį užkietino, kaip apie tai Dievo išanksto buvo pasakyta per pranašus. Tačiau Dievas pranešė per Mozę, kad dešimta - paskutinė bausmė Egiptui bus pilnai pakankama, kad palaužtų užkietėjusio žmogaus nepaklusnumą ir priverstų sutikti, kad Izraeliui būtų leista išeiti. Prieš Dievui siunčiant šią bausmę, Mozė paklausė faraono, ar jis sutinka išleisti Izraelį, ar ne. Gavęs neigiamą atsakymą, Mozė jį įspėjo dėl nelaimių ir baisių pasekmių egiptiečiams. Mozė, matomai tuojau pat iškeliavo į Gaseno žemę, kad paruoštų žmones išėjimui. Izraelitų kaimynai egiptiečiai jiems dovanojo daug auksinių bei sidabrinių papuošalų ir kitokių vertingų daiktų. Atrodo, jog jie norėjo, kad izraelitai greičiau išeitų ir apgailastavo, kad jų valdovas buvo toks užsispyręs. Be abejonės jie, suprato, jog Dievas buvo su izraelitais, ir prieš egiptiečius, tačiau faraonui, jų karaliui tai buvo sunkiai suprantama, todėl priešinosi ir jų neišleido. Nežinome, kiek laiko Izraelis ruošėsi kelionei. Bet pagrįstai galime galvoti, jog faraonui ir visiems, kurie žinojo apie paskutinį Dievo pagrasinimą per Mozę ir Aaroną, buvo neramaus laukimo laikas. Manome, kad pasiruošimas kelionei užtruko keletą dienų, o gal net savaitę, nes buvo nurodyta, jog kiekviena šeima dar turėjo atrinkti metinį avinėlį, be trūkumo, atlikti religinėms apeigoms, pavadintoms Perėjimo Švente (Pascha), kurią nuo to laiko žydų tauta švenčia kasmet nustatytu laiku.

Avinėlis turėjo būti išrinktas, paimtas ir atskirtas nuo kitų, ir juo ypatingai rūpinamasi nuo dešimtos mėnesio (אֲבִיר [Aviv]) dienos (šis mėnuo vėliau buvo vadinamas Nisanu (נִסָן)). Avinėlis turėjo būti papjautas to mėnesio keturioliktą dieną tarp dviejų vakarų (tai yra šeštą valandą vakaro, nes pas žydus pirmas vakaras prasidėdavo trečią valandą po vidudienio, o antro pabaiga ateidavo devintą valandą vakaro). Avinėlio mėsa turėjo būti iškepta tam vakarui, o kraujas surinktas viršuslenkščio ir abiejų staktų pašlakstymui. Keptą avinėlį tą naktį (Nisano keturioliktos dienos pradžioje) reikėjo valgyti su karčiomis žolėmis. Izraelitai buvo susirinkę šeimų grupėmis, laukdami prasidejančios kelionės, apsiavę kojas ir rankose laikydami lazda - pilnai pasiruošę ankstų Nisa-

no mėnesio penkioliktos dienos rytą palikti Egiptą.

Ši įdomi istorija yra užrašyta Išėjimo knygoje. Ją žydai visada labai brangino. Pascha buvo tos tautos istoriniu lūžiu. Krikščionims to įvykio reikšmė yra dar svarbesnė. Jiems, kaip simboliniams izraelitams, visi įvykiai turi simbolinę prasmę, ir ypač svarbu tai, kad buvo išlaisvinti per Mozę tos nakties pabaigoje bei Perėjimo Šventės dienos pradžioje. Kaip tik apie tai aiškinsimės toliau.

“MŪSŲ PASCHOS AVINĖLIS - KRISTUS”

Šie Apaštalo Povilo žodžiai: **“Nes jau paaugotas mūsų Paschos Avinėlis Kristus”** (1Kor 5:7 [KB]), sutapatina Viešpaties Jėzaus auką su simbolinio avinėlio auka, sutapatina ir visas aukas, kurias Kristus aukojo dėl būsimo greito išlaisvinimo, kurio laukiame, ir kuris jau yra tarpduryje. Tokią reikšmę pripažįsta visos krikščioniškos denominacijos. Žydų Velykinė Vakarienė (Pascha) simbolizuoja mūsų Viešpaties paskutinę Vakarienę. Tai pripažįsta senesnės - katalikiškos ir protestantiškos denominacijos. Kaip žydai iškilmingai švenčia Paschą, taip šios bažnyčios iškilmingai švenčia “Didįjį Penktadienį” (arba “Didįjį Ketvirtadienį”) - simbolinę prasmę turinčią vakarienę, vadinamą Eucharistija arba Viešpaties Vakariene, pagerbiant “Dievo Avinėlio mirtį”, prisimenant Dievo gailestingumą “Pirmgimių Bažnyčiai”.

Apžvelkime šio įvykio smulkmenas, kurios mums - dyvasiniams izraelitams turi perkeltinę reikšmę. Žydiško avinėlio atskyrimas nuo bandos to mėnesio dešimtą dieną atitinka (simbolizuoja) mūsų Viešpaties Jėzaus įjovimą į Jeruzalę tiksliai dešimtą Nisano. Tuomet ta tauta turėjo pripažinti ir priimti Jį kaip savo Karalių. Jie ištikro tai padarė, sveikindami Jį ir džiaugdamiesi garbino Dievą: **“Jam jojant, žmonės tiesė ant kelio drabužius. Besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visas mokinių būrys pradėjo džiaugsmingai ir skardžiai šlovinti Dievą už visus stebuklus, kuriuos jie buvo regėję. Jie šaukė: Garbė karaliui, kuris ateina Viešpaties vardu! Ramybė danguje, šlovė aukštybėse!”** (Lk 19:36-38[BD]).

Tačiau vėliau, kunigams pasmerkus Jėzų mirčiai, pažvelgę į Jį žydai užsidengdavo veidus, nes nematė Jame to grožio, kurio kaip tauta laukė.

Nisano mėnesio keturioliktą dieną mūsų Viešpats vakare su savo mokiniiais šventė Paschos Vakarienę. Kiek vėliau tą pačią naktį buvo išduotas. Tą pačią dieną (pagal žydų skaičiavimą) ryte, mūsų Viešpats buvo pasmerktas ir nukryžiuotas. Dar vėliau, tą pačią dieną, palaidotas. Visa tai įvyko Nisano keturioliktą dieną tarp šeštos valandos vakaro (kai prasidėjo ta diena) ir šeštos valandos sekančio vakaro (kai

ji užsibaigė). Kitos dienos - Nisano penkiolik-tosios vakare žydai jau šventė Neraugintos Duonos šventę.

Mes švenčiame Neraugintos duonos šventę perkeltine prasme, tai yra visuomet džiaugdamiesi mums suteikta Dievo malone. Viešpaties Vakariene atitinka žydų Paschos Vakariene Nisano keturioliką. Ta naktis, kai buvo valgoma Paschos Vakariene, simbolizuoja Evangelijos Amžių, kai blogis ir nuodėmė nugali, aplink tamsa, bet Dievo žmonės "maitinasi" Kristaus Atpirkimo nuopelnu - mūsų Velykinio Avinėlio, paaukoto už mus, Auka, suprasdami, jog Jo **"kūnas (perkeltine prasme) tikrai yra valgis"** (Jn 6:55[BD]).

PERSEKIOJIMAI, IŠBANDYMAI, SUNKUMAI

Valgydami avinėlių žydai valgė ir neraugin-tą duoną, kuri krikščionims simbolizuoja švarų, nuodėmės nesugadintą, dvasinį maistą. Ta duona kartu simbolizuoja ir brangius pažadus, kuriuos gauname iš Dangiškojo Tėvo per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Auką: **"O štai ši duona yra nužengusi iš dangaus, kad, kas ją valgys, nemirtų"** (Jn 6:50[BD]). Kaip žydai valgė duoną ir avinėlių, taip dvasiniai izraelitai savanoriškai dalyvauja Kristaus malonėse bei Jo nuopelnuose, tačiau kartu su malonėmis gauna ir karčius išbandymus: persekiojimus, sunkumus, šmeižtą ir kančias, kaip parodyta Paschos Vakarieneje valgant avinėlio mėsą su karčiomis žolėmis.

Taip, kaip žydai valgė apsiavę kojas, pasiruošę iš ryto kelionei, taip šio Evangelijos amžiaus tikrieji izraelitai dalyvauja dvasinėse malonėse, tačiau jaučiasi vis dar esantys simboli-niame Egipte, ilgėdamiesi Pažadėtosios žemės. Savo elgesiu jie parodo, jog yra keleiviai ir svetimšaliai šiame pasaulyje ir ieško Dangiškos Tėvynės. Tačiau tą naktį, kai valgė Vakariene, išlaisvinimas dar neatėjo. Išlaisvinti buvo tik sekantį rytą. Taip ir dvasinio Izraelio išlaisvinimas neateina nuodėmės ir kančių naktyje, kur viešpatauja šio pasaulio kunigaikštis. Išlaisvinimas ateis Tūkstantmečio rytmetyje. Jo viliamės ir laukiame melddamiesi: **"Teateinie tavo karalystę"** (Mt 6:9[BD]), nes **"rytui auštant, Dievas ateis jam (dvasiniam Izraeliui) į pagalbą"** (Ps 46:6[BD]).

Mes kartais klaidingai suprantame žodį "Perėjimas", taikydami jį Izraelio perėjimui per Raudonąją jūrą. Tačiau ne taip yra. Tas žodis nurodo į "tą naktį", kai mirties pasiuntinys perėjo Egiptą, kai izraelitų pirmgimiai buvo išsaugoti. Tuomet buvo valgomas avinėlis, o jo krauju lauko pusėje buvo pašlakstytos durų staktos ir viršuslenkstis. Išorėje (lauke)ėjo mirties pasiuntinys per visą Egipto žemę ir visi egiptiečių pirmgimiai numirė. Izraelitų pirmgi-

miai buvo išsaugoti su sąlyga, kad tų namų, kuriuose jie buvo, durų staktos bus pašlakstytos avinėlio krauju. Kiekvienas izraelitas, kuris nevykdytų Dievo nurodymo, duoto per Mozę, ir nepaženklintų durų staktų išorinės pusės, nukentėtų taip pat, kaip ir egiptietis, nes avinėlio kraujas buvo ženklu atskirti tiems, kurie buvo Dievo žmonėmis, nuo tų, kurie jais nebuvo.

Ką tai reiškia dvasiniams izraelitams šiuo metu? Atsakome, jog šiuo metu pašlakstymas krauju simbolizuoja mūsų tikėjimą, pripažįstant mūsų Viešpaties Jėzaus Aukos nuopelnus, kaip mūsų Velykinio Avinėlio. Kiekvienas supranta, kad be Jo kraujo praliejimo nėra nuodėmių atleidimo. Kas supranta mūsų Gelbėtojo Jėzaus mirties svarbą, gali tikėtis, jog supras ir išorinės namo pusės pašlakstymo reikšmę. Durų pašlakstymas krauju reiškia: (1) užskaitymą Kristaus Aukos nuopelnų tikinčiojo naudai ir (2), kad visiems esantiems viduje ir tikintiems šlakstomo kraujo galia, yra užtikrintas Atpirkimo Aukos veiksmingumas.

Reikia pažymėti, jog doktrina apie atpirkimą Kristaus krauju buvo per visus amžius išsaugota daugiau ar mažiau skaidria, tačiau dabar, šio amžiaus pabaigoje, yra paneigiama tų, kurie vadinasi Kristaus vardu (krikščionimis), ir laiko save pažangiais mokytojais, aukštais kritikais. Jie visi Viešpaties požiūriu nėra simboliniais izraelitais, bet egiptiečiais. Viešpats Dievas pripažins savo žmonėmis, t.y. "tikraisiais izraelitais" tuos, kurie pripažįsta Viešpatį Jėzų Kristų, Jo Žodį ir Jo, kaip simbolinio Velykinio Avinėlio mirtį ir Jo brangiuoju krauju įvykdytą Atpirkimo darbą.

ATPIRKIMO DARBAS PARODOMAS SIMBOLIAIS

Atpirkimo doktriną suprasti padeda tobulo žmogaus aukos galimybė už kitą, buvusį tobulą, bet puolusį žmogų. Kraujas, tekantis gyslose, simbolizuoja gyvybę. Pralietas kraujas reiškia mirtį. Kadangi mirties nuosprendis slegia visą žmonių rasę, todėl Kristaus mirtis už mūsų nuodėmes yra būtina sąlyga atpirkimui. Viešpats per šią doktriną įpareigojo visus ir visais amžiais tikėti Atpirkimo ir suderinimo darbu per Kristų Jėzų, nes tik tokie bus pripažinti. Kraujas buvo paliudijimo ženklu, simboliu, tikėjimo įrodymu tiems, kurie buvo krauju pašlakstyti name. Tas žmogaus atliktas ženklas buvo atpažinimui, bet tik Dievas siuntė apsaugą, ir kiekvienas pirmgimis buvo išsaugotas, įvykdamas jam skirtą to vaizdo dalį. Ne visi izraelitai buvo mirties pavojuje, bet tik jų pirmgimiai. Tai labai svarbi simbolikos dalis. Išlaisvinimas Tūkstantmečio rytmetyje bus išlaisvinimas visų, kurie myli Viešpatį ir teisingumą, tiek pirmgimių, tiek visų likusiųjų. Tačiau ypatingas išbandymas ateina naktį, dar prieš Tūks-

tantmečio rytą. Šis išmėginimas apima tik simbolinius pirmgimius. Ką reiškia simboliniai pirmgimiai? Atsakome, tai **“danguje įrašytų pirmgimių Bažnyčia”** (Hbr 12:23[BD]), - Mažoji Kaimenė ir Didžioji Minia, kurie yra pradėti naujai prigimčiai, kad gyventų danguje su mūsų Viešpačiu Jėzumi. Visi kiti taps išlaisvinti iš šėtono galios ir nuodėmės priespaudos, kaip tai buvo parodyta įvykiais išlaisvinant visus izraelitus iš faraono nelaisvės. Tačiau vieninteliai, kurie tą naktį buvo mirties pavojuje, kurie buvo išsaugoti, reiškia išsaugotus Evangelijos amžiuje - Mažąją Kaimenę ir Didžiąją Minią, - “pirmgimių Bažnyčią”. Tai yra aiški įvykių simbolika ir kitaip negali būti aiškinaama. Po šio Perėjimo, naujoje aplinkybių tvarkoje, išsaugoti pirmgimiai atvaizduoti levitais.

Kaip jau pastebėjome, Paschos avinėlis simbolizuoja Kristų, mūsų Velykinį Avinėlį, kuris buvo paaukotas už mus. Viešpats įsteigė mums, kaip dvasiniam Izraeliui, kasmetinę Jo mirties Prisiminimo Vakariene vietą toje, kuria švęsdavo kūniškas Izraelis. Prisiminimo Vakariene buvo įsteigta minėti tą patį vakarą, kuriame mūsų Viešpats buvo išduotas, tą pačią naktį, kurioje Jėzus valgė Paschos Vakariene, nes buvo žydų tautybės. Po žydiškos Vakarienes Jėzus paėmęs duoną ir vyną, kurie simbolizavo Jo, kaip simbolinio Dievo Avinėlio kūną ir kraują, įsteigė savo mirties Minėjimą.

Viešpats įpareigojo tuos, kurie iš tikrųjų yra Jo pasekėjais, kad nuo to laiko vietoje žydiškos Paschos vakarienes švęstų simbolinę Paschą, pagal Jėzaus žodžius: “Tai darykite mano atminimui” (ne Izraelio išlaisvinimo atminimui, nes tai turi tik simbolinę prasmę). Taip metai iš metų šios šventės šventimas perduodamas iki mūsų laikų.

Tačiau kai kurie Dievo žmonės šios prasmės nesupranta. Jie nepastebi, jog tai yra prisiminimas ne žydiškos Paschos, bet tai ką ji

simbolizuoja, ir mano turį pilną laisvę pasirinkti bet kurį laiką ir bet kurią dieną be jokio Viešpaties nurodymo. Jiems dalinai galima atleisti. Devyniolikos šimtmečių bėgyje nuo minėjimo įsteigimo didysis priešininkas sukūrė daug klaidingų doktrinų ir jų taikymo būdų Jėzaus pasekėjų tarpe, iš jų ir doktriną apie mišias. Mokoma, kad kunigai pakartoja Jėzaus auką, duoną paversdami Jėzaus kūnu ir iš naujo jį aukodami mišiose už nuodėmes tų, už kuriuos laikomos mišios, kaip jie tvirtina.

Protestantai, palikdami katalikybę, atmetė doktriną apie mišias. Bet, kadangi mišios buvo dažnai laikomos, tai jie manė, kad Viešpaties Vakariene, kurią jie švenčia, taip pat neribojama laiku ir šventimo dažnumu. Todėl net senosios Bažnyčios, kurios laikosi Viešpaties Vakarienes šventimo laiko, priėmė naują apskaičiavimo būdą (ne tokį, kokį naudojo mūsų Viešpats), pagal kurį Prisiminimo diena visada taikoma savaitės dienai - penktadieniui, po kurio sekmadienį švenčiamas Viešpaties Prikėlimas.

Mes kas metai vis daugiau vertiname Viešpaties įsteigtos Vakarienes brangų Prisiminimą, vis daugiau pastebime joje Dievo meilės, kurios ilgis, plotis, aukštis ir gylis viršija žmogišką supratimą.

Kviečiame visus Dievo žmones prisiminti Viešpaties Vakariene, kurie pripažįsta aukščiau išaiškintą prasmę ir susirinkimo Viešpaties vardu svarbumą. Kviečiame ir raginame Apaštalo Povilo laiško žodžiais: **“Tai darykite mano atminimui... (ne kaip žydai, švenčiantys prisiminimo Paschą, bet kaip Kristaus pasekėjai, prisimenantys mūsų Viešpaties mirtį). Taigi, “kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis” (1Kor 11:24-26[BD]).**

BS'98, 17-24; ŠB'99, 22-24.

MŪSŲ VIEŠPATIES MIRTIES IR PRIKĖLIMO REIKŠMĖ

“TIKĖKIME Tą, kuris prikėlė iš numirusių Jėzų, mūsų Viešpatį, paaukotą dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltą mums išteisinti” (Rom 4:24,25[K.B.]). Žodis “išteisinti” turi daugiau negu vieną reikšmę. Tai paskelbimas arba įrodymas esant teisingu asmenį arba dalyką, o taip pat padėjimas tapti teisingu, atvedant iki teisingumo laipsnio asmenį arba dalyką. Šis žodis plačiai vartojamas išreikšti tas abi reikšmes. Žmogus visada stengiasi pasiteisinti, kai yra kaltinamas, nesvarbu, ar teisingai ar neteisingai. Tai reiškia, jog jis stengiasi įrodyti savo teisingumą arba tariamą

teisingumą, ar įrodyti kaltinimo klaidingumą, nes “kas išteisina nedorėlį ir kas pasmerkia teisųjį, abu yra pasibjaurėjimas Viešpačiui” (Pat 17:15[K.B.]). “Jei du kreiptųsi į teisumą, teisėjai išteisis teisųjį ir pasmerks nusikaltusį” (Pak 25:1 [K.B.]). Nes “Viešpats Dievas padės man, todėl aš nebūsiu sugėdintas... Arti yra Tas, kuris mane išteisina, kas dabar su manimi ginčysis? Stokite čia. Kas nori su manimi bylinėtis, teateina. Viešpats Dievas padės man... (Iz 50:7-9 [K.B.]). “Nuklydusi Izraelio tauta buvo teisėsnė už neištikimąją Judo tautą” (Jer 3:11

[K.B.]).

Primenime, kad išteisinimas ko nors, tai lyg sulyginimas svorio ant svarstyklių lėkštelėlių, pridėdant trūkstamą atsvarą lengvesnei puisei. Šventasis Raštas moko apie išteisinimą, nes **“Dievas išlieka teisingas, o kiekvienas žmogus - melagis”**, (kuriam reikia išteisinimo - Rom 3:4[K.B.]). **“Taip pat ir muitininkai pripažino Dievo teisingumą, nes leidosi krikštijami Jono krikštu”** (Lk 7:29[K.B.]). **“Kaip pripažinta, didelė yra mūsų pamaldumo paslaptis: Jis (Kristus) buvo apreikštas kūne, pateisintas Dvasia, regėtas angelų, šauklių išgarsintas pagonių tautose, tikėtas pasaulyje, paimtas į garbę”** (1Tim 3:16 [A.J.]). Tai reiškia, kad Dievas per Jėzų aiškiai parodė savo teisingumą. (Tą pačią eilutę skaitome kunigo Česlovo Kavaliausko vertime. Čia vietoje žodžio “pripažinti” pavartotas žodis “sutikti” ir vietoje žodžių “pateisintas Dvasia” pavartoti žodžiai: “Buvo Dvasios paliudytas”. Skaitome tekstą: **“Kaip visi sutinka, didi yra maldingumo paslaptis: Jis apsireiškė kūne, buvo Dvasios paliudytas, pasirodęs angelams, paskelbtas pagonims, įtikėtas pasaulyje ir paimtas į šlovę”** (1Tim 3:16[C.K.]) Iš šio vertimo yra dar aiškiau, kad Dievas įrodė savo teisumą ir savo veiksmo neklaidingumą v. p.).

Šventajame Rašte taip pat nurodoma apie nusidėjėlių žmonių išteisinimą, padarant juos teisingais arba paskaitant juos teisingais. Skaitome: **“Tačiau tam, kuris neatlieka darbų, bet tiki Tą, kuris pateisina bedievi, jo tikėjimas palaikomas jam teisumu... tuo būdu dabar pasidaro teisingi kiekvienas, kuris tiki”** (Rom 4:5; 10:4[A.J.]). **“Ir Raštas, pramatydamas, kad Dievas, remdamasis tikėjimu, pateisina pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui: “Tavyje bus palaiminti visi pagonys”** (Gal 3:8[A.J.]). **“Už savo vargus Jis (Kristus) matys šviesą dienų pilnatvėje, per savo kančią mano tarnas nuteisins daugelį, priims jų bausmes už kaltes”** (Iz 53:11[A.R.]).

Iš to suprantame, kad žodžiai “išteisinimas” ir “pateisinimas” taikomi žmonėms jų santykiuose su Dievu. Išteisinti žmonės reiškia pilnai išgelbėti, įskaitant ir atsteigimo (restitucijos) laikotarpyje, suteikiant jiems užskaitomą arba tikrą tobulumą. Kai žmogus bus iš tikro išteisintu, Dievui padedant, pasieks tikrą teisingumo stovį gyvenime. Kai tokiu bus Dievo pripažintas ir priimtas, jis taps visiškai tobulu, tikra šio žodžio prasme. Taps tobulas protiniai, moraliniai ir fiziniai. Tai reiškia, kad jam pilnai bus sugrąžintas prarastas stovis, kuriuo kažkada džiaugėsi Adomas. Išteisinimas turi prasmę ir dabar, nes kai kurie žmonės yra išteisinami per jų tikėjimą. Tikėjimu jie priima Dievo pažadą, kad yra galimybė sugrįžti prie Dievo malonės ir panašumo į Kūrėją per Kris-

tų, jų Viešpatį ir Atpirkėją. Todėl Dievas juos jau dabar išteisina (ir nuo to momento jų tikėjimą laiko teisumu, v.p.), priimdamas juos į Savo Sūnų būrį. Visi tikintieji jau dabar yra išteisinti, ką teisiškai vadiname užskaitomu išteisinimu, (tai yra tik laikymas jų teisiais dėl jų tikėjimo būsimu išgelbėjimu v.p.). Jų netobulumai, suklupimai yra uždengiami, priskiriant jiems Kristaus teisingumą. Toks išteisinimas per tikėjimą dabartiniu metu suteikia ypatingai dideles malones. To dalyko išsamesnį paaiškinimą turime atidėti vėlesniam laikui.

Sis pasaulio išteisinimo, išgelbėjimo ir atsteigimo (restitucijos) didelis darbas yra Dievo tikslu. Kristaus mirtis ir prikėlimas turi svarbiausią reikšmę ir teisinį pagrindą išteisinimui. Dievo Žodyje mes skaitome apie Kristaus mirtį, kaip vienintelį teisinį pagrindą žmonių išteisinimo ir pasaulio išgelbėjimo vilčiai: **“Nes jei mes, tebebūdami priešai, buvome sutaikinti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai daug labiau, būdami (tikėjimu) sutaikinti, būsim išgelbėti jo gyvybe”** (Rom 5:10[A.J.]). Nes **“VIEŠPATS uždėjo ant jo kaltę mūsų visų... bet jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti jo žaizdomis... Grynu apmokėjimu atpirkti... ne pragaištančiais turtais, auksu ar sidabru..., bet brangiu krauju, tarytum avinėlio be kliaudos ir dėmės, Kristus”** (Iz 53:6,5[A.R.]; 1Kor 6:20; 1Pet 1:18,19[A.J.]). Mūsų išteisinimas be Jėzaus mirties, kaip atpirkimo kainos už mus, teisiškai būtų neįmanomas, nes Dievas, būdamas teisingas, jokių kitų būdų negalėtų išteisinti puolusių, nusidėjusių ir pasmerktų žmonių. Taigi Kristaus mirtis ir prikėlimas buvo būtina Dievo numatyto žmonių gelbėjimo ir išteisinimo plano dalis. Kai apmąstome tuos nuostabius įvykius, pradedame suvokti Dievo plano išmintingumą. Dievas kiekvienai pamaldžiai sielai padės, atveddamas ją iki tokio stovio, kad ji garbintų Dievą dėl Jo išminties, per kurią buvo sukurta. Gilią pagarbą Jam reiškiamo mes, supratę, kad Dievas mylėjo pasaulį, kai jis dar buvo nuodėmėse (mylėdamas sukūrė teisinį pagrindą jo išteisinimui v.p.).

JĖZUS BUVO ATIDUOTAS DĖL MŪSŲ NUSIKALTIMŲ

Pirmiausia atkreipkime dėmesį, koku būdu mūsų Viešpats Jėzus buvo atiduotas už mūsų nuodėmes, ir koks yra ryšys tarp Jo prikėlimo ir mūsų išteisinimo. Jonas Krikštytojas apie Jėzų liudija, kad, prieš tapdamas žmogumi, Jis buvo Dievo prieglobstyje, sakydamas: **“Dievo niekas niekada nėra matęs, tik tai Viengimis Sūnus, Tėvo prieglobstyje esantis, mums Jį**

apreiškė” (Jn 1:18[K.B.]). Apreiškime Jonui Jėzus sako, kad Jis buvo: **“Ištikimasis ir Tiesusis Liudytojas, Dievo kūrybos pradžia... Jis buvo pradžioje pas Dievą”** (Apr 3:14; Jn 1:2 [A.J.]). Praplėsdamas tą mintį Apaštalas Povilas aiškina: **“Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos tvarinijos pirmgimis, nes Jame sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, - visa sutverta per Jį ir Jam”** (Kol 1:15,16 [Č.K.]). Apaštalas Jonas liudija: **“Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę”** (Jn 1:3[Č.K.]).

Iš to yra aišku, kad mūsų Viešpats Jėzus, dar prieš tapdamas žmogumi, buvo garbingas Dievo Jahvės įgaliotas visų didžiųjų darbų atlikėjas. Jis buvo Viengimis Jo mylimasis Sūnus, Jo prieglobstyje esantis bendradarbis. Mes esame nustebę dėl Jo didingos garbės, kurią Jis turėjo pas savo Tėvą prieš nusizeminimas iki žmogiško stovio, tai yra žmogiškos padėties. Nesvarbu, ar mes galime išsivaizduoti fizinės visatos neapbrėptumą ir puikumą, nesuskaitomą daugybę protingų būtybių - angelų ir žmonių, kurias Jėzus sukūrė Jam duota galia, Dangiško Tėvo artybe, Didžiojo visatos Valdovo pavedimu, vistiek esame nustebę dėl Jo didingos garbės. Ją Jis turėjo pas savo Tėvą prieš nusizeminimas iki žmogiško stovio. Apaštalas aiškina Jėzaus nusizeminimo priežastį: **“Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargšu, kad jūs per Jo neturtą taptumėte turtingi”** (2Kor 8:9[K.B.]).

Dabar pažvelkime į Jo neturtą: perkeltas iš padėties ir prigimties daug aukštesnės negu žmogiška, Jo prigimtis tapo tik žemiška, ribota galios apimtimi ir padėtimi. Suprantame, kad nors Jis buvo tobulu žmogumi, bet buvo labai nužemintu. Nors žemė ir viskas kas joje priklausė Jo galiai, Jis nesiekė gauti Jam priklausančių visų teisių, nė žemės lopinėlio. Nors visas sidabras ar auksas buvo Jo, ir bandos gyvulių tūkstančius kalnelių ir ant kalnų, Jis nereikalavo nieko, sakydamas: **“Lapės turi urvus, padangių paukščiai - lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti”** (Lk 9:58 [K.B.]).

Jis gimė kuklių žmonių šeimoje. Jis buvo paguldytas ēdžiose, tvartelyje tarp gyvulėlių, mažame Betliejaus miestelyje. Augo žydų paniekintame Nazareto mieste. Sulaukęs trisdešimties metų, pradėjo skelbti Dievo karalystę - tai Jo misija pasauliui. Jis pats susilaukė pripažinimo tik iš “tikrų Izraelitų”, bet žmonių daugumos buvo atmestas. Apaštalas Jonas tai paliudija: **“Jis atėjo pas savuosius (žydų tautą), bet savieji Jo nepriėmė”** (Jn 1:11[K.B.]). **“Savieji”** Jį pasmerkė žeminančiai mirčiai, kaip kokį nusikaltėlį, ir niekas Jo net neapraudėjo, išskyrus keletą žemos padėties žmonių, kurie taikiai ir paprasta širdimi buvo priėmę Jo

pamokinius ir kurie puoselėjo viltį, jog iš tikro Jis buvo Tas, **“kuris atpirks Izraelį”** (Lk 24:21[K.B.]). Koks didelis pažeminimas buvo Dievo Sūnui! Labai sunkiai Jis pergyveno, kai suprato, jog Jo mirties taurėje atsirado paniekinimų bei viešos gėdos nuosėdų, tada Jis prislėgta siela ištare: **“Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė (viešos gėdos). Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tu”** (Mt 26:39 [K.B.]). Kristaus paaaukojimas už mūsų nuodėmes reiškė Jo pasmerkimą mirčiai. O Jo pasižeminimas iš dvasinės prigimties iki žmogiškos buvo tik pasiruošimas didžiąjai Aukai, kad įvykdytų mūsų atpirkimą. Apie tai paliudijo Apaštalas Povilas, aiškindamas Jėzaus auką: **“Todėl, ateidamas į pasaulį, Jis sako: Aukų ir atnašų Tu nenorėjai, bet paruošei man kūną (kad galėtų numirti)... ateinu, kaip knygos rietime parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios! Aukų ir atnašų, deginamųjų atnašų ir aukų už nuodėmes Tu nenorėjai ir nemėgai, (jos aukojamos pagal Įstatymą) ... juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes”** (Žyd 10:5-8,4[K.B.]).

Aukos pagal Įstatymą buvo nepakankamos, kad atlygintų Dievo teisingumui. Jos tebuvo tik vaizdas didžiosios Aukos, kurią Kristus turėjo paaukoti. Iš to yra aišku, kad nei aukštesnės, nei žemesnės negu tobulos žmogiškos prigimties asmuo negalėjo išlaisvinti žmonių nuo jų pasmerkimo mirčiai. Negalėjo panaikinti nuodėmės jaučių ir ožių kraujas. Negalėjo to padaryti netgi Dievo Sūnus, kol nebuvo tapęs kūnu. Kadangi visi žmonės buvo pradinio pasmerkimo galioje, tai joks žmogus (iš Adomo palikuonių) negalėjo atpirkti savo brolio, kad duotų išpirką už jį. Skaitome: **“Nė vienas žmogus negalės išpirkti savo brolio nė Dievui duoti išpirką už jį”** (Ps 49:8[K.B.]).

Žmogus nusidėjo ir buvo teisingo pasmerkimo mirčiai galioje, praradęs savo teisę į gyvenimą. Nuo to laiko, kai Dievas Jahvė ištare: **“Tikrai mirsi”** (Pr 2: 17[K.B.]), nėra jokios galios, nei danguje, nei žemėje, kuri galėtų išlaisvinti žmogų nuo šio pasmerkimo, žinoma, jeigu atsirastų kitas žmogus, patsai būdamas laisvas nuo nuodėmės ir pasmerkimo, ir kuris laisvanoriškai savo asmenišką gyvybę atiduotų už pasmerktąjį, duodamas lygiavertę kainą už jį, tai yra išpirkdamas jį nuo pasmerkimo mirčiai. Iš Adomo ainijos niekada negalėjo užgimti laisvas nuo pasmerkimo žmogus, kadangi visi Adomo palikuonys paveldėjo pasmerkimą. Tačiau Adomui nusidėjus, pranašišku būdu buvo Dievo suteikta viltis, tai **“Moters Sėkla”** (Pr 3:15[K.B.]). Taip buvo išpranašautas Dievo Sūnus. Jo pradėjimas buvo iš Dievo, o ne iš Adomo ainijos, todėl jis priimdamas žmogišką prigimtį, nepaveldėjo pasmerkimo, nors buvo gimęs iš moters. Mes skaitome: **“Marija paklausė angelą: Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro? Angelas jai atsakė, tardamas:**

Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo jėga apgaubs tave; todėl ir gimęs iš tavęs bus šventas (laisvas nuo pirminio pasmerkimo) **ir vadinamas Dievo Sūnumi**" (Lk 1:34,35[K.B.]). Apaštalas Povilas tą pačią mintį aiškino kitais žodžiais: **"Kaip per žmogų** (Adomą atėjo) **mirtis, taip per žmogų** (Kristų Jėzų, per jo mirtį - atpirkimas, o iš to seka) **ir mirusiųjų prisikėlimas**" (1Kor 15:21[K.B.]). Taigi klausime: ką Jėzus atidavė mūsų atpirkimui? Atsakome: Tai buvo Jo gyvybė. Jis pats apie tai paliudijo: **"Aš... už avis gulda savo gyvybę"** (Jn 10:15[K.B.]). Jei kuri esybė aukoja savo gyvybę, tai reiškia, aukoja viską, ką turi. Jokia gyva esybė tuo pačiu metu negali turėti daugiau nei vieną gyvybę. Kai Jėzus atidavė savo gyvybę, reiškia jos neteko, ir nustojo buvęs esybė. Jėzus niekada jau negalėtų turėti gyvybės, jeigu aukštesnė gاليا Jam nesugrąžintų jos. Dar klausime: kada mūsų Viešpats Jėzus atidavė savo gyvybę? Ar tuomet, kai buvo dvasine esybė, ar tuomet, kai tapo žmogumi Jėzumi Kristumi? Šventas Raštas mus moko, kad Jis paaukojo savo gyvybę tada, kai buvo tapęs žmogumi ir mirė ant kryžiaus. Jo gyvybė, kaip žmogiškos esybės, žemiškos prigimties, buvo tuo, ką Jis paaukojo už pasaulio gyvybę kaip auką už žmonių nuodėmes. Jis labai aiškiai paliudijo, ką atiduos savo misijos pabaigoje: **"Mano kūnas, duodamas pasaulio gyvenimui"** (Jn 6:51[A.J.]). Jis niekada nesusigrąžino mūsų atpirkimo kainos, nes kai buvo pažadintas iš mirties, pažadintas buvo ne žmogumi, bet Dieviška esybė ir tapo išaukštintu aukščiau turėtos dangiškos garbės. **"Nes ir Kristus kartą numirė už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad jis mus atvestų pas Dievą, būdamas, tiesa, numarintas kūnu, bet gyvas padarytas dvasia"** (prikeltas dvasinėje prigimtyje 1Pet 3:18[A.J.]).

Mes suprantame, kad visi žmonės po Adomo nuopolio paveldėjo netobulumą ir iš to sekusį pasmerkimą. Suprantame, kad Adomo gyvybė buvo atpirkta žmogaus Kristaus Jėzaus auka. Kadangi žmonės paveldėjo vieno žmogaus Adomo netobulumą ir pasmerkimą, tai gali pasinaudoti ir vieno žmogaus Jėzaus atpirkimu išsiteisinimui. Apie tai aiškina Apaštalas Povilas: **"Kaip vieno žmogaus neklusnumu daugelis tapo nusidėjėliais, taip ir vieno klusnumu daugelis taps teisūs"** (Rom 5:19[K.B.]).

Taigi, Dievo Sūnus buvo paaukotas už mūsų nuodėmes. Žodžiais "paaukotas dėl mūsų nusikaltimų", nurodoma Dievo meilė, nes Dievas Jį laisvanoriškai paaukojo už mus visus. Kada krikščionys svarsto apie auką Kristaus, paaukojusio už mus savo gyvybę, dažnai pamiršta Dangiško Tėvo auką, Kuris savo mylimiausiam Sūnui leido patirti tokį didelį pažeminimą, kančią ir mirtį mūsų atpirkimui. Pamąstykite apie tai, juk tuo pasireiškė Dievo

meilė žmogui, nes Dievas savo Viengimį Sūnų už mus aukojė mirčiai. Jei kuris sugeba suprasti žemišką tėvišką meilę, tai jis gali suprasti ir Dangiškojo Tėvo Aukos kainą ir Jo meilę pasauliui, o taip pat mūsų Viešpaties Jėzaus aukos kainą ir Jo meilę nusidėjėliams. **"Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą"** (Jn 3:16[K.B.]).

KRISTUS PRIKELTAS MUMS IŠTEISINTI

Panagrinėkime dar vieną mūsų svarstomos eilutės mintį, kaip mūsų Viešpaties prikėlimas siejamas su mūsų asmenišku išteisinimu. Yra aišku, kad ne vien atpirkimas brangiuoju Kristaus krauju buvo Dievo tikslu, toliau paliekant žmoniją nuodėmėse, atvirkščiai, Dievas nori išlaisvinti žmoniją nuo nuodėmių, ir baisios, bet teisingos bausmės už nuodėmes - mirties. Nors teisinis pagrindas išlaisvinti žmoniją nuo nuodėmių jau yra, jį paruošė Dievas Kristaus mirtimi, tačiau, kad jį įvykdytų reikės daug laiko. Tam tikslui Dievas, **"nustatė dieną, kurią jis teisingai teis pasaulį per vyrą, kurį jis paskyrė. Jis tai garantavo visiems, prikeldamas Jį (Jėzų Kristų) iš numirusių"** (Apd 17:31 [A.J.]), nes **"Tėvas nieko neteisio, bet visą teismą pavedė Sūnui"** (Jn 5:22[K.B.]). Teisingam pasaulio teismui numatyta diena - Tūkstantmetis, vadovaujant Kristui, kai Jis eis Didžiojo Pranašo, Kunigo ir Karaliaus pareigas. Teismas, tai ne vien nuosprendžių skelbimas, nes toks teismas nebūtų naudingas ir neatneštų palaimas žmonėms. Žodis "teismas" pilnoje prasmėje yra procesas. Mes suprantame, kad tai bus didžioji teismo proceso diena pasauliui. Kristaus karaliavimo Tūkstantmetyje įvyks daug garbingų darbų. Pirmas Kristaus darbas bus pažadinti žmonės iš mirties miego, po to, juos mokyti, taisyti ir bausti kol, taps tikrai išteisintais, tai yra atitaisytais, taps Dievui malonūs ir verti amžino gyvenimo. Šis, didelės apimties darbas užtruks visą Tūkstantmetį Kristaus teisingo ir garbingo karaliavimo, kol visi nepaklusnūs bus atkirsti "antrąja mirtimi", o paklusę bus atvesti į gyvenimą. Apaštalas aiškina: **"Paskui bus galas, kai jis perduos karalystę Dievui Tėvui, kai jis sunaikins visokią valdžią ir visokią galybę bei jėgą, nes jis turi karaliauti, iki paklos visus priešus po savo kojomis"** (1Kor 15:24,25[A.J.]).

Nedaug turime aiškių Šventojo Rašto nuorodų apie didingą atsteigimo bei išteisinimo darbą. Mūsų Viešpats moko apie pažadinimą visų mirusiųjų iš mirties stovio tą dieną, sakydamas: **"Nesistebėkite tuo! Nes ateina valanda, kurią visi, kurie yra kapuose, išgirs jo balsą ir išeis..."** (Jn 5:28,29[A.J.]). Apaš-

talas primena apie dvejetainį prikėlimą: „...Šitie patys (Rašto aiškintojai) priima, kad įvyks teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas” (Apd 24:15 [A.J.]). Šventojo Rašto rašytojai užrašė, kad „žemė bus pilna Viešpaties šlovės pažinimo kaip jūra pilna vandens” (Hab 2:14 [K.B.]).

Šie žodžiai nurodo, kad tuo metu veiks ypatinga šviečiamoji ir auklėjamoji įtaka. Dar kitoje vietoje nurodoma, kad pasaulis bus valdomas „geležine lazda”, tai yra nepalenkiamu teisingumu, kurio veikimo galios niekas negalės išvengti. „Jis valdys jas geležine lazda, ir jos bus sudaužytos tarsi moliniai indai” (Apr 2:27 [K.B.]). Pranašas primena, kad „ten eis kelias (viešas bendravimo kelias), vadina-mas Šventu keliu... išpirktieji keliaus juo... Paruoškite kelią Viešpačiui, tiesų darykite Jam kelią dykumoje... Nutieskite, nutieskite kelią, pašalinkite akmenis, pakelkite vėliavą tautoms” (Iz 35:8,9; 40:3; 62:10 [K.B.]).

Šios eilutės nurodo labai pasikeitusią visuomenės nuomonę apie teisingumą, apie viso pasaulio religinį atgimimą, apie „suklupimo akmenų” pašalinimą, nes jokių papiktinimų ir pagundų nebus. Ten neatsiras vietos jokiam dabartinės formos blogiui, nes teisingo valdymo aplinkybės to neleis. Gyvenimo kelias bus labai aiškus, todėl keliaujantys juo, nors ir nepatyrę, nesuklups jame, „ištvirkėliai nesukladins tų, kurie juo žengia” (Iz 35:8[A.R.]).

O kaip šiandien mums yra sunku rasti gyvenimo kelią. „Ankšti vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą, ir tik nedaugelis jį randa” (Mt 7:14[K.B.]). Tačiau Karalystės metu jį ras visi. Ten nebus tūkstančio prieštarinių išpažinimų, darančių sumaištį žmonių protuose, nes Viešpaties apreiškimo knygos bus suprantamos visiems.

Tų knygų supratimas jau „atsiveria” dabar, tačiau ne šio pasaulio apakintoms akims, bet tiems, kurie iš Jėzaus gavo „tepalo akims”, kad praregėtų, tai yra, tikėjimo namiškiams. Jau dabar suprantame, kad esame švintančioje dienoje, kurią Dievas iš anksto nustatė. Vis daugiau sužinome, kad mūsų žemė taps puikia, sužydės dykumos, išdžiuvusioje žemėje ištrykš šaltiniai, o vietoje erškėčių ir usnių, žemė išaugins gausų derlių. Skaitome pranašus: „Pradžius dykuma ir tyrlaukiai, krykštaus pražysdama dykvietė. Kaip lelija jinai žydėte žydės ir džiūgaute džiūgaus laiminga. Jai suteikta bus Libano šlovė, Karmelio ir Šarono didingumas. Jie VIEŠPATIES šlovę matys, didingumą mūsų Dievo... Išdeginti smėlynai ežerų pavirs, ištroškusi žemė taps šaltiniais vandens. Kur šakalų guoliai, ten dygs žolė, žaliuos nendrės, žels meldai... Teduoda žemė savo derlių; telaimina mus Dievas, mūsų Dievas... Tiesa žels iš žemės, Dievo teisumas žvelgs iš dangaus. Tikrai VIEŠ-

PATS suteiks, kas yra gera, ir mūsų žemė duos gausų derlių... Sudarysiu su jais taikos sandorą, išvarysiu iš jų krašto plėšrius žvėris, - jie gyvens saugiai net dykumoje ir miegos net giriose. Padarysiu juos ir savo kalno apylinkes palaima, siųsiu lietų pagal metų laiką, - lietų, nešantį palaimą. Lauko medžiai teiks vaisių, o žemė duos derlių. Savo žemėje jie gyvens saugiai ir žinos, kad Aš esu VIEŠPATS, kai sulaužysiu jų jungo kartis ir išgelbėsiu juos iš pavergėjų rankų... Padarysiu juos tvirtus VIEŠPATYJE, jie žygiuos mano vardu, - tai VIEŠPATIES žodis” (Iz 35:1,2,7; Ps 67:7; 85:12-14; Ez 34:25-27; Zach 8:12).

Išmintingi apribojimai, išmintingi sprendimai, teisingai skiriami apdovanojimai ir bausmės kiekvienam, tai pagaliau užaugins taikos vaisius visoje žemėje. Visa žemė pradžiugs kaip Edeno sodas padėkos giesmėmis. Apaštalo žodžiais, Kristaus prikėlimu mums tai jau yra užtikrinta. Jeigu Jo auka Dievui nebūtų maloni, jeigu Jis koku nors būdu būtų suklupęs įstatymo reikalavimams, tai niekada ir nebūtų prikeltas, neišsipildytų ir mūsų viltys.

Tačiau Kristaus prikėlimu yra užtikrinama, garantuojama pasauliui prisikėlimas ir atsteigimas (restitucija), kas nustatytu laiku bus įvykdyta. Jau atliekami tam tikri pasiruošimai: teisinė kliūtis jau pašalinta Kristaus mirtimi, atperkant mus, prikeliant Kristų iš mirties ir apdovanojant Jį visa galia danguje ir žemėje, kad įvykdytų atsteigimą. Mes tai supratę, dėkojame Dievui. Jau nebetoli šis, žadėtoms palaimoms paskirtas laikas.

Neįmanomas būtų žmonių išteisinimas, išgelbėjimas ir atsteigimas, jei nebūtų prikeltas Kristus. Visas šias malones, įgytas atpirkimo pagrindu, perduoti žmogui gali tik Dievo Jėzus pažadėtas ir išaukštintas Didysis Pranašas, Kunigas ir Karalius. „VIEŠPATS, tavo Dievas, išugdys tau pranašą, kaip mane... Jo turėsite klausyti” (Išt 18:15[A.R.]).

Ši eilutė yra viso Šventojo Rašto prasmė, jo simbolika, jo pranašysčių, nušviečiantys įkvėpimai. Tai buvo pirminės Bažnyčios viltis, tai yra ir mūsų viltis. Šios palaimos yra duotos žmonėms Abraomo pažadu: „Visos žemės gentys ras tavyje palaiminimą” (Pr 12:3 [A.R.]). Apaštalas Povilas praplečia tą mintį, rašydamas: „Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo palikuoniui... tai yra Kristui” (Gal 3:16 [Č.K.]).

Atsteigimo palaiminimai dar yra nurodomi Žydų Suderinimo dienos paveikslu, kuomet Vyriausiasis Kunigas, atlikęs simbolinį suderinimą už Izraelio nuodėmes, išėjo pro Padangtės duris, pasipuošęs garbės rūbais, taip parodydamas garbingas pareigas ir darbą prikelto Kristaus, viso pasaulio Aukščiausiojo Kunigo. Kai žydų Aukščiausiasis Kunigas, pakėlęs rankas laimina pelenuose, dulkėse suklupusius

žmones, tai simbolizuoja visos žmonijos, suknubusios mirtyje, palaiminimą. Apie tą palaiminimą gieda psalmių autorius: „Dangūs tesilinksmina, žemė tedžiūgauja; jūra ir visa, kas joje, teūžia! Laukai ir visa, kas juose, tebūna smagūs! Tada visi miško medžiai giedos iš džiaugsmo VIEŠPATIES Artume, nes jis ateina, - nes jis ateina valdyti žemės. Teisiai jis valdys (teis [AJ]) pasaulį ir jo tautas - ištikimai” (Ps 96:11-13[A.R.]).

Tas palaimų laikas dar yra paminėtas pranašo Izaijo: „Visa žemė ramiai ilsisi, linksmai valiuoja” (Iz 14:7[A.R.]). Tai bus atsakas maldai, kurią Bažnyčia taip ilgą laiką kartojo: „Teateinie tavo karalystė, teesie tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje” (Mt 6:10[Č.K.]).

Kokie puikūs yra Kristaus karaliavimo ir palaimos laikai, jie yra „atgaivinimo laikai... visų dalykų atsteigimo laikai... Dievas tai nuo amžių paskelbė visų savo šventųjų pranašų lūpomis” (Apd 3:19-21[A.J.,K.B.]).

Bet mums girdisi ausyse, lyg kažkas klausytų: kaip tai gali būti? Ar nesibaigia viskas su mirtimi? Ar teisieji neina iš karto į dangų, o neteisieji negailestingų amžinų kančių kentėti? Mes dabar čia neturime tikslo smulkiau apie tai aiškintis, tik primename, kad tokioms pažiūroms nepritaria Šventasis Raštas. Nes tada kodėl Dievas numatė tūkstantį metų žmonijos teisimui, auklėjimui ir apdovanojimui, jeigu jų išbandymas jau užsibaigė ir likimas galutinai jau nuspręstas? Tiesa, yra tokie žmonės, kurių išbandymas - teismas vyksta dabar, kad nebūtų teisiami kartu su pasauliu Tūkstantmetyje. Dabar mes čia aptariame Dievo numatytus darbus dėl pasaulio teismo. Jeigu ką galvotume apie žmogų, esantį mirties stovyje, tai visi krikščionys sutaria, kad apdovanojimai ar bausmės visus pasieks mūsų Viešpaties antrojo atėjimo metu ir prisikėlime, kuris įvyks. Suprantame mūsų Viešpaties mirties ir prikėlimo reikšmę, gelbstint žmones, kaip Dievo numatyta. O Kristaus prikėlimu

iš mirusiųjų yra užtikrinamas mūsų prikėlimas: „Jeigu apie Kristų skelbiama, kad Jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaip kai kurie iš jūsų sako, kad nėra mirusiųjų prisikėlimo?! Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai Kristus nebuvo prikeltas. O jeigu Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas. Ir mes tada liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome apie Dievą, kad Jis prikėlė Kristų, kurio Jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji neprisikelia. Nes jei mirusieji neprisikelia, tada ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias; jūs dar tebesate savo nuodėmėse. Tuomet ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. Ir jei vien tik šiame gyvenime mes viliamės Kristumi, tai mes esame labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus yra prikeltas iš numirusių - pirmasis iš užmigusųjų” (1Kor 15:12-20 [K.B.]).

Jeigu Kristus mirė ir buvo prikeltas, kad pasauliui duotų gyvybę, jeigu savo brangiausio kraujo auka pašalino teisinę kliūtį, jeigu Jo auka buvo maloni Dievui, o taip yra, nes Dievas Jį pažadino iš mirties, suteikdamas Jam visą galią danguje ir žemėje, numatė Dieną Jo garbingam darbui, tai esame tikri, kad ta Diena ateis pasauliui. Esame tikri, kad mirties kalėjimo durys bus atidarytos, nes parašyta: „VIEŠPATS patepė mane, kad... atidaryti kalėjimo durų kaliniams” (Iz 61:1[A.R.]). Taip, Jis išteisins pasaulį. Tebūnie Viešpačiui garbė! „Ir girdėjau, kaip visi tvariniai, esantys danguje, žemėje, po žeme ir jūroje, ir visa, kas juose yra, skelbė: Sėdinčiajam soste (visa apimančios valdžios) ir Avinėliui tebūnie palaiminimas, ir pagarba, ir šlovė, ir valdžia per amžių amžius!” (Apr 5:13 [K.B.]).

TP'99,40-44; PT'97,50-58.

JONO KRIKŠTO IR KRIKŠČIONIŠKO KRIKŠTO SKIRTUMAI

TAD ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk ir nusiplauk nuodėmės, šaukdamasis Viešpaties vardo! (Apd 22:16[K.B.]).

Prisimename tas aplinkybes, kai tie žodžiai buvo pasakyti Povilui, o jis pakartojo juos, pasakodamas apie savo atsigręžimą prie Kristaus. Tuos žodžius ištare Dievo tarnas Ananijas, jau po to, kai Saulius iš Tarso pakeliui į Damaską buvo Dievo parklupdytas, kai jis dar persekiojo Bažnyčią. Tuo laiku Sauliui pasirodė pagarbin-tas Viešpats Jėzus. Jis Jį matė skaistesnį nei vi-

dudienio saulė ir dėl tos priežasties Saulius apako. Atrodo, kad jis pilno regėjimo niekada nebeatgavo, nors tris kartus to maldavo. Manome, kad vėliau Apaštalas apie tai rašė: - O kad dėl nepaprastai kilnių apreiškimų nepasiektinčiau, man buvo duotas dygys į kūną, šėtono angelas, kad jis mane badytų kumštimis, idant nepasiektinčiau. Ryšium su tuo tris kartus šaukiausi į Viešpatį, kad jis atstotų nuo manęs (2Kor 12:7,8[A.J.]).

Nors Viešpats nenorėjo išklaudyti jo prašy-

mo, tačiau jam suteikė kitą malonę, kuri išlygino jo silpnaregystę. Apaštalas rašo: - **Bet Viešpats man pasakė: Pakanka tau mano malonės, nes mano stiprybė tampa tobula silpnume. Todėl mieliausiai giriuosi savo silpnumais, kad Kristaus jėga išsėtusi ant manęs. Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir prispauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas** (2Kor 12:9,10 [K.B.]).

Atrodo, jo negalia laikė jį nuolankume, primindama, kad jis kažkada yra kenkęs, priešindamasis Viešpačiui ir jo žmonėms. Apaštalas Povilas teisinasi, kad persekiodamas krikščionis jis tai darė, būdamas uolus Įstatymui, tačiau jis vykdė tik išorinę Įstatymo dalį, apleisdamas Įstatymo dvasią, tai yra, teisingumo ir gailestingumo dvasią. Dėl perdėto uolumo Įstatymui persekiojo tuos, kurie jau buvo susiderinę su Dievu. Dėl to jis buvo nusidėjęs, nors ir nežinojo, jog daro bloga. Viešpats jam tai paaiškino per pranašą Ananiją, primindamas jam nusidėjimą ir kviesdamas nuplauti savo nuodėmes Jono skelbiamu krikštu.

Šis atsitikimas verčia mus susimąstyti, kokių būdu krikštas galėtų nuplauti nuodėmes. Šventasis Raštas mus moko, kad, jeigu kalbama apie pagonis, tai nėra tokio krikšto, kuris galėtų nuplauti nuodėmes. Mūsų visų pagonių nuodėmės yra nuplaunamos ne vandeniui, ne krikšto simboliui, bet tikėjimu Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir tik tuomet, kai pasišvenčiame Dievui. Mums, krikščionims, krikštas reiškia visai ką kita: - **Krikštu (panardinimu) mes buvome su Juo palaidoti į mirtį, kad, kaip Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo garbinga galia, taip ir mes gyventume naują gyvenimą** (Rom 6:4[A.J.]).

Bažnyčiai krikštas reiškia palaidojimą mirtyje ir prisijungimą prie "Kristaus Kūno". Bet tai visai nereiškia, kad Povilas ir kiti žydai netinkamu būdu prisijungė prie Kristaus Bažnyčios (tapę pakrikštyti Jono krikštu). Apaštalas Povilas aiškina žydams: - **Mūsų tėvai visi buvo po debesimi ir visi perėjo per jūrą, ir visi buvo pakrikštyti Mozės sekėjais (į Mozę) debesyje ir jūroje** (1Kor 10:1-4 [A.J.]).

Mozė tada buvo tarpininku tarp Dievo ir žmonių visai tautai. Dievas sudarė Sandorą su žydais, o jie su Dievu. Jie iškilmingai pažadėjo, jog vykdys visus Dievo Įsakymus. Kai kurie žydai iš tikro vykdė tuos Įsakymus, kiek tai sugebėjo. Tikime, kad ir mūsų Viešpaties dienomis daugelis iš Apaštalų tai darė. Jie gyveno sąžiningą, teisų ir dievobaimingą gyvenimą, kiek sugebėjo. Kiti gi, kurie ateidavo prie Jėzaus, suprato, jog buvo nusidėjęliais, todėl darė atgailą. Atsiminkime, kad būtent Jono skelbimas apie Mesiją buvo Viešpaties Dievo tikslu, kai Jis siuntė Joną Krikštytoją. Jonas skelbė žydams, kad turi ateiti Mesijas ir, kad jei kas nori gyventi Mesijo Karalystės dvasioje, turi steng-

tis laikytis Mozės Įstatymo. Kai kuriems atrodė, jog neturi dėl ko atgailauti ir ką "nuplauti". Kiti suprato, jog yra nusidėjęliai ir norėjo sugrįžti į santarvę su Dievu. Daugelis tokių buvo krikštijami (nardinami) vandenyje, simboline reikšme nuplaunant jų kaltes, kurias buvo padarę. Žinome, kad jaučių ir ožių kraujas negalėjo panaikinti jų nuodėmių, bet aukų aukojimas su tikėjimu, sugrąžindavo juos prie jų Sandoros su Dievu. Todėl visi žydai, kurie suprato, jog negyveno pagal Dievo Įstatymą, pasinaudojo Jono krikšto galimybe susitaikymui. Taip jie simboline reikšme nuplovė savo nuodėmes vandenyje paliudydami, kad nuo to laiko jie ketina gyventi taikoje su Dievo Įstatymais. Kiti gi veidmainiškai nepakluso, tvirtindami, kad jei Dievas numatė palaiminti Savo žmones, kai kuriuos, Mesijaus atėjimo metu, tai laimins ir tuos, kurie laikėsi Įstatymo, todėl jie, jų manymu, buvo šventi ir jiems nereikėjo jokios atgailos. Todėl visi mokytieji Rašte, fariziejai ir Įstatymo žinovai nevertino Jono misijos. Jėzus pabrėžė, jog jie yra dideli nusidėjęliai, suklydę ir nenorintys daryti atgailos bei nuplauti savo kaltes, nes yra veidmainiai. Netikėdami Jonui, jie nebuvo pasiruošę prisiimti To, apie kurį skelbė Jonas, kad Jėzus yra Tas, kuris naikina pasaulio nuodėmes, aukodamas Savo gyvybę kaip auką už visus pasaulio žmones.

Pagonims nereikėjo daryti atgailos už nuodėmes dėl Įstatymo nevykdymo ir sugrįžti į santarvę su Dievu per Jono krikštą, nes niekuomet nebuvo susieti Mozės Įstatymu, nebuvo pajungti Įstatymo Sandorai. Mozė simbolizavo Kristų. Todėl taip, kaip visi žydai buvo pakrikštyti į Mozę, o Mozę jiems simbolizavo Jėzų, taip krikštas į Mozę, visiems žydams, pripažinusiems Jėzų Mesijumi, buvo pripažintas krikštu į Kristų. Tai paliudijo pats Mozė, rašydamas: - **VIEŠPATS, tavo Dievas, pakels pranašą, iš tavo brolių kaip mane - jo klausykite!... Kas nenorės paklusti mano žodžiams, kuriuos jis kalbės mano vardu, iš to išieškosi** (Įst 18:15,19[K.B.]).

Kristus buvo tuo pranašu, kaip Mozė, todėl Jis yra Dievo Tarpininku ir atstovu visiems žmonėms, kaip Mozė buvo tarpininku ir atstovu izraelitams. Apaštalas mokė: - **Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas ir jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų. Jį turi priimti dangus iki visų dalykų atnaujinimo meto. Dievas tai nuo amžių paskelbė savo šventųjų pranašų lūpomis. Antai Mozė yra pasakęs: Viešpats, jūsų Dievas, iš jūsų brolių jums pažadins pranašą kaip mane. Klausykite jo visame kame, ką tik jis jums sakys. O kas to pranašo neklausys, bus išdildytas iš savo tautos** (Apd 3:19-23[C.K.]).

Visi "tikrieji izraelitai", kurie buvo Mozės sekėjais, buvo perkelti nuo Mozės, kad (itikėję

Kristui) taptų Kristaus sekėjais. Kiekvienas izraelitas, kuris savo gyvenimu buvo vertas Dievo per Mozę, arba, kuris atgailavo ir grįžo prie Dievo, buvo perkeltas prie Kristaus ir tapo Dievo vaiku Kristuje. Jei tik jis pripažino, jog Možė yra vaizdu į Kristų, tai jo krikštas į Možę buvo pripažintas krikštu į Kristų. Iš to yra aišku, kad žydai Įstatymo amžiaus pabaigoje naudojo ypatingą krikšto simboliu nuodėmėms atleisti. Tačiau dabartiniu metu tokia krikšto reikšmė žydamas daugiau nebegalioja, kadangi galimybė pasiekti ypatingą Dievo apdovanojimą praėjo. Toks kelias prie Dievo malonės, kai jie turėjo pirmumą prieš pagonis, užsibaigė. Mes suprantame, kad tos rūšies malonė žydamas užsibaigė tada, kai mūsų Viešpatys pasakė, kad jų namai taps tuščiais, sakydamas: - **Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmėtai akmenimis tuos, kurie pas tavo siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! Štai jūsų namai jums paliekami tušti. Ir sakau jums: nuo dabar jūs manęs nebematysite, kol tarsite: Palaimintas Tas, kuris ateina Viešpaties vardu!** (Mt 23:37-39 [K.B.]; Lk 13:32-35). Tačiau vienietams "tikrų izraelitų" ypatinga malonė ir galimybė atsižadėti Dievo atmetos tuometinės religinės sistemos ir ateiti prie Mesijo dar galiojo tris su puse metų iki pilnai užsibaigė simbolinės septyniiasdešimt savačių malonės, pagal Danielio pranašystę: - **Septyniiasdešimt savačių skirta tavo tautai ir tavo šventajam miestui... Vienai savaitei jis sudarys stiprią sąjungą su daugeliu, per pusę savaitės jis sustabdys auką ir atnašą...** (Dan 9:24-27[A.R.]). (Plačiau apie tai Šventojo Rašto Tyrinėjimo 2 tome, 3 skyriuje).

Apie žydų tautą Apaštalas Povilas aiškina, kad žydai buvo prigimtinės alyvmedžio šakos, o alyvmedžio šaknis yra pažadas Abraomui, kamienas yra mūsų Viešpatys Jėzus Kristus. Tačiau atėjo toks laikas, kai visos šakos, kurios nenešė vaisiaus tapo išlaužtos. Išlaužtos šakelės nustojo buvusios alyvmedžio dalimi lygiai taip pat, kaip ir laukinio alyvmedžio šakelės, kurios niekada nepriklausė tikrajam alyvmedžiui. Todėl nuo išlaužimo momento nei vienas žydas nė kiek nepranašesnis yra už pagonį. Ir nuo to laiko žydai neturi lengvesnio kelio būti išrinktais į Kristaus Mažąją Kaimenę negu pagonys. Skaitome Apaštalo Povilo aiškinimą: - **Tai ką gi? Izraelis nepasiekė to, ko ieškojo. Pasiekė tiktai išrinktoji dalis. Kiti buvo apakinti, kaip parašyta: Dievas jiems siuntė snaudulio dvasią, kad akys neregėtų ir ausys negirdėtų iki šios dienos... Tad aš klausiu: negi izraelitai taip suklupo, kad pargriūtų? Jokiu būdu! Tik per jų suklūpimą pagonims atėjo išgelbėjimas... Jeigu kai kurios šakos buvo nulaužtos, o tu laukinis alyvmedis - esi tarp jų įskiepytas**

ir tapęs šaknies bei alyvmedžio syvų dalininku, tai nesididžiuok prieš anas šakas!... Gal pasakysi: Šakos nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas? Gerai! Jos nulaužtos dėl netikėjimo, o tu stovi tikėjimu. Nesididžiuok, bet bijok! Jei Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, gali nepagailėti ir tavęs... Bet ir anie, jei nepasiliks netikėjime, bus priskiepyti, nes Dievas turi galią ir vėl juos priskiepyti (Rom 11:7-31[K.B.]).

JONO KRIKŠTAS BUVO SKIRTAS NE PAGONIMS

Apsvarstykime Apolo ir dvylika efeziečių atvejį, apie ką yra užrašyta Apaštalo darbų knygoje: - **Vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, iškalbingas ir išmanantis Raštus vyras, atvyko į Efezą. Jis buvo pamokytas Viešpaties kelio ir, degdamas dvasia, kalbėjo ir uoliai mokė apie Viešpatį, nors tepažinojo Jono krikštą. Jis ėmė drąsiai skelbti sinagogoje. Išgirdę jį, Priskilė ir Akvilas pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią. Kai jis panorą vykti į Achają, broliai parašė mokiniams, ragindami jį priimti. Nuvykęs tenai, jis buvo labai naudingas per malonę įtikėjusiems. Mat jis viešumoje smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Kristų. Apolui būnant Korinte, Paulius, perėjęs aukštutines sritis, atvyko į Efezą. Užtikęs ten kelis mokinius, paklausė: Ar įtikėję gavote Šventąją Dvasią? Jie atsakė: Mes nė girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia. Jis klausė toliau: Kokiu tad krikštu jūs buvote pakrikštyti? Jie atsakė: Jono krikštu. Tada Paulius tarė: Jonas krikštijo atgailos krikštu, ragindamas žmones tikėti Tą, kuris ateis po jo, būtent Kristų Jėzų. Tai išgirdę jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu. Kai Paulius jiems uždėjo rankas, ant jų nužengė Šventoji Dvasia ir jie ėmė kalbėti kalbomis ir pranašauti. Iš viso jų buvo apie dvylika vyrų** (Apd 8:24-28; 19:1-6[K.B.]).

Iš aprašymo aišku, kad Apolas ne pilnai buvo supratęs skirtumą tarp krikšto žydamis ir krikšto pagonims, todėl keletą pagonių pakrikštijo Jono krikštu, kuris buvo skirtas išimtinai žydamis, bet ne pagonims, nes jie niekuomet nebuvo susieti su Įstatymo Sandora. Manome, kad Dievas leido taip įvykti tam, kad visi Apaštalai galėtų geriau suprasti ir, kad ši tiesa pasiektų mus. Kai atvyko Šventas Povilas ir pastebėjo, jog vyrai iš Efezo, tikintys Kristų, neturėjo tuo metu visuotinių Dvasios dovanų, paklausė efeziečių, kokiu krikštu jie buvo pakrikštyti. Jie atsakė - Jono krikštu. Tuomet Apaštalas norėjo, kad jie būtų pakrikštyti antrą kartą, t.y. Viešpaties Jėzaus vardu. Iš karto jie

gavo Šventosios Dvasios, tapo pilnai susieti ryšiu su Dievu kaip ir kiti mokiniai.

Tie įvykiai mums leidžia gerai suprasti, koks tikslus ir rūpestingas yra Dievas pradėdamas Savo darbus. Yra tik vienas būdas, kuriuo mes galime būti susietais Sandora su Juo ir Jis reikalauja, kad šį pasišventimo būdą pripažintume.

Krikštas buvo vadinamas Jono krikštu ne vien todėl, kad buvo skirtas žydams, bet todėl, kad Jonas Krikštytojas, būdamas Kristaus skelbėju, pirmasis naudojo tokį krikštą nuodėmių nuplovimo pavaizdavimui. Ne tik Jonas ir jo mokiniai naudojo šį krikštą, bet ir Jėzus bei jo mokiniai taip pat. Tuo laiku jis buvo vadinamas "Jono krikštu", kadangi Jonas buvo tos krikšto formos pradininku. Šia panardinimo reikšme žmonės buvo kviečiami atgailai dėl nuodėmių, sugrįžtant į Sandorą su Dievu, kad pasiroštų priimti Mesiją. Visi žydai, kurie buvo pakrikštyti jau po Šventosios Dvasios atsiuntimo, buvo nardinami nuodėmių nuplovimo ženklu, ir tai buvo atliekama jau Kristaus vardu. Tai buvo pilnai tikra, jog tuo metu buvo naudotas Jėzaus vardas, nes šiuo krikštu žydai, išgirdę Evangeliją, buvo grąžinami prie Mozės ir Įstatymo Sandoros. Šiuo simboliu buvo pavaizduotas taip pat ir perkėlimas nuo Mozės prie Kristaus. Tuo krikštu buvo pabrėžiamas ypatingos, tautinės nuodėmės atleidimas, kuris juos (žydus) slėgė. Jų ypatinga nuodėmė - tai Gyvybės Kunigaikščio nukryžiuojimas. Kada jie suprato, kas atsitiko, ir pripažino savo kaltę, suprato, jog ši kaltė slegia visą tautą, nes jie tai padarė per savo tautos vadovus, Aukščiausiąjį Kunigą, kunigus, mokytus žmones Raštuose, fariziejus ir sinedriją. Kai žydai, turintys sutrupintas širdis, suprato savo kaltę, o Apaštalo žodžiai vėrė jiems širdį, tai jie jo paklausė, ką jie turi daryti, kad išvengtų pasmerkimo, slegiančio jų tautą. Tuomet Petras jiems pasakė: - **Aš žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinojimo, kaip ir jūsų vadai... Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną** (Apd 3:17; 2:38[K.B.] v.p.).

Toliau, Apaštalas jiems priminė, kad jie yra pažado vaikai, kad būdami žydais jie turėjo ypatingą teisę pasinaudoti Dievo tvarka, ir per atgailą gauti nuodėmių atleidimą. Tačiau Apaštalas visai neminėjo apie panardinimą vandenyje, kaip simbolio panardinimo į "Kristaus Kūną", nes tai lietė tik pagonis. Pagonys negalėjo būti priimami tuo pačiu būdu, tai yra, atleidžiant nuodėmes ir sugrąžinant prie Dievo malonės per žydų Įstatymo tvarką. O kadangi pagonys niekada nebuvo Sandoroje su Dievu, todėl nebuvo ir nusidėję prieš Mozės Įstatymą ir su jais negali būti elgiamasi kaip su žydais.

Jono krikštas - tai nebuvo krikščionių krikštas, bet krikštu, reiškiančiu atgailą - nuo-

dėmių atleidimą, kad bent kai kurie žydai, kurie buvo nusidėję, galėtų vėl sugrįžti prie Dievo Sandoros, kaip jau esame anksčiau paminėję. Mes nemanome, jog Kristaus laikais įtikėjusiam žydui dar reikėtų vandens krikšto tam, kad simbolizuotų panardinimą Kristaus mirtyje. Tačiau tiems, kurie priėmė Kristų, jų krikštas per Joną atitiko krikščionišką krikštą. Jų sugrįžimas per Jono krikštą prie Mozės ir pripažinimas Jėzų esant Mozės paveikslu, buvo būtent tuo krikščionišku krikštu. "Jono krikštas" visiems žydams buvo ir krikščionišku krikštu, nes tik Kristus atvėrė jiems galimybę ypatingos Dievo malonės. "Jono krikštas" niekuomet nebuvo taikomas pagonims. Jeigu dvylika Efezo vyrų būtų buvę žydais, jų krikštas nebūtų kartojamas, tačiau, jie buvo pagonys ir jiems nereikėjo sugrįžti prie Mozės. Pasišvėsdami jie tiesiogiai tapo "Kristaus kūno" nariais.

"BUS ĮSKIEPYTI"

Žydų tautos "išlaužtos šakos" tam tikram laikui buvo atskirtos nuo bendravimo su Dievu. Tačiau Dievas turi galią jas iš naujo įskiepyti. Taigi, šiame Evangelijos amžiuje kiekvienas žydas turėjo tokią pat privilegiją tapti "Kristaus kūno" nariu, kaip ir pagonys. Tai, kad žmogus yra izraelitu tas niekam nekludo džiaugtis visomis Evangelijos amžiaus privilegijomis. Tėra tik viena kliūtis, trukdanti žydams tapti Kristaus Mažosios Kaimenės nariais šiame amžiuje, tai išankstinio nusistatymo gili praraja - klaidingas supratimas apie Dievą ir Kristų, (kurio žydų tauta tebelaukia ateinant v.p.). Žydų tauta turėjo būti Dievo atvesta, kol iš pagonių bus papildytas "Kristaus Kūno" narių skaičius iki 144000. Apaštalas Povilas aiškina, kad po to žydai vėl bus pakviesti: - **Tada bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip parašyta: Iš Siono ateis Gelbėtojas ir nukreips bedievystę nuo Jokūbo. Tokia bus jiems mano sandora, kai nuimsiu jų nuodėmes..., kad dėl jums (pagonims) suteikto pasigailėjimo ir jie susilauktų gailėstingumo** (Rom 11:26,27,31 [K.B.] v.p.).

Gailėstingumo jie sulauks nuo pagarbintos Bažnyčios. Kaip tauta, Evangelijos amžiuje Izraelis nepasinaudojo privilegija nuplauti savo nuodėmes priimant Kristų - jie Jį atmetė. Bet ateityje, jie pateks į geresnes sąlygas naujos tvarkos, naujo bendravimo, tuo metu, kai bus užtvirtinta Naujoji Sandora su Izraeliu. Tuomet bus panaudotas Kristaus Aukos Nuopelnas tam, kad pasitarnautų tiek žydų, tiek ir viso pasaulio suderinimui su Dievu, atleidžiant jų nuodėmes.

Dabar gyvenantys uolūs Įstatymui žydai (ortodoksai), tuo metu turės ypatingą privilegiją. Mes suprantame, kokia iš to jiems bus nauda, nes juk Įstatymas jiems mažiau ar daugiau pasitarnavo lyg saugikliu jų kasdieniniame gyvenime - ir kaip tautai, ir kaip žmonėms. Įsta-

tymu jie parodė tam tikrą ištikimybę Dievui, o tai juos palaikė tam tikrame atstume nuo kitų tautų.

Karalystės žemiška dalis bus vadovaujama Senųjų Vertųjų, tokių, kaip Abeliš, Enochas, Abraomas, Izaokas, Jokūbas, daugelio kitų pranašų ir kitų senovės ištikimųjų. Žydai labiausiai bus linkę priimti tas palaimas ne dėl kokio neteisingo Dievo šališkumo, teikiant malones tik tai tautai, bet dėl to, kad Dievas sudarė Sandorą su ta tauta, nes jie buvo ištikimojo Abraomo palikuonys, Dievo prietelio palikuonys.

-Aš prisiminsiu Sandorą, kurią padariau su Jokūbu, Izaoku ir Abraomu, ir prisiminsiu žemę, kuri jų palikta džiaugiasi sabato poilsiu. Jie gi atsitrauks nuo savo nuodėmių, kai supras, kad buvo atmetę mano Įsakymus ir paniekinę Įstatymus. Tačiau, jiems esant priešų žemėje, Aš neišsižadėsiu jų ir nesibjaurėsiu taip, kad jie būtų visiškai sunaikinti, ir savo Sandoros su jais neišardysiu. Aš esu Viešpats, jų Dievas (Kun 26:37- 44 [K.B.]). Nesakyk savo širdyje: Viešpats mane įvedė dėl mano teisumo ir leido paveldėti šitą žemę... Suprask, kad ne dėl tavo teisumo Viešpats, tavo Dievas, duos tau paveldėti šitą žemę, nes tu esi kietasprandė tauta (Įst 9:4,6[K.B.]). Tačiau Aš atsiminsiu savo Sandorą su tavimi, padarytą tavo jaunystės dienomis ir sudarysiu su tavimi amžiną Sandorą. Tada atsiminsi savo kelius, tu gėdysies, kai priimsi savo seseris, vyresniąją ir jaunesniąją, kurias duosi tau kaip dukteris, bet ne dėl tavo Sandoros. Aš įtvirtinsiu savo Sandorą su tavimi

ir tu žinosi, kad Aš esu Viešpats. Tu atsiminsi, gėdysies ir neatversi burnos, kai tau atleisiu visa, ką darei, sako Viešpats Dievas (Ezech 16:60-63[K.B.]).

Dar skaitome toli siekiančią pranašystę:
- Kraštą... atidavei savo draugo Abraomo palikuonims amžiams (2Kron 20:7[K.B.]).

Jeruzalėje iškils Nauja vadovavimo tvarka. Tai bus žydų tautos (Senųjų Vertųjų v.p.) valdžia, o visi žmonės turės galimybę ir privilegiją tapti Izraelio dalimi.

Nėra jokios, tiesiogiai nurodančios Biblijos eilutės, kuri skelbtų, kad ateinančiame amžiuje vėl būtų praktikuojamas krikštas, panardinant vandenyje. Tačiau manome ir dėl to nesistebėtume, jeigu jis būtų praktikuojamas.

Krikštas vandenyje yra labai gražiu paveikslu pasišventimo Dievui, pilnu gyvenimo atidavimo vaizdu. Tai galėtų būti panaudojama nuodėmių nuplovimo vaizdui arba kaip Dievui pasišventimo simboliui. Tačiau apie tai, ko nežinome, geriau nesvarstyti. Suprantame, kad Bažnyčia buvo panardinta į Kristaus mirtį, todėl krikščioniškas krikštas yra mirties simboliui. Bet argi visada turėtų būti mirties simboliui? Šio gražaus paveikslo reikšmė galėtų būti pakeista ir reikšti pasinardinimą Kristaus ir Dievo šeimoje. Tai galėtų būti ženklų pripažįstant naują Tėvą - Kristų, kaip priešybę senajam tėvui Adomui, ir taip pakylant į naują gyvenimą per Viešpatį Jėzų. Nenustebtume, jeigu taip ir būtų, tačiau neišmintinga yra spėlioti. Yra išmintingiau atidėti įvairius spėjimus iki Viešpats pilnai tai atidengs.

TP'99,37.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

“O KAS GI MANO ARTIMAS?” (Lk 10:29)

**- Mylėk savo artimą kaip save patį... (Mr 12:31)
(1999 -ųjų metų devizas)**

Klausimas: “O kas gi mano artimas?”

Atsakimas: Kiekvienas žmogus yra artimu kitam žmogui, nes visa žmonių giminė yra susieta bendra žogiška prigimtimi.

GAILESTINGOJO SAMARIEČIO SIMBOLINĖ PRASMĖ

Lk 10:25-37 - Štai atsistojo vienas Įstatymo mokytojas ir, mėgindamas jį, paklausė: “Mokytojau, ką turiu daryti, kad laimėčiau amžinąjį gyvenimą?” Jėzus tarė: “O kas parašyta Įstatyme? Kaip skaitai?” Tas atsakė:

Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį. Jėzus jam tarė: “Gera! atsakei. Tai daryk ir gyvensi.” Norėdamas pasiteisinti, anas paklausė Jėzų: “O kas gi mano artimas?” Jėzus prabilo: “Vienas žmogus leidosi žemyn iš Jeruzalės į Jerichą ir pakliuvo į plėšikų rankas. Tie išrengė jį, sumušė ir nuėjo sau, palikdami pusgyvį. Atsitiktinai tuo pačiu keliuėjo vienas kunigas. Jis pamatė, bet praėjo kita puse kelio. Taip pat ir levitas, pro tą vietą eidamas, jį matė ir praėjo kita kelio puse. O vienas pakeleivis samarietis, užtikęs jį,

pasigailėjo. Jis priėjo prie jo, užpylė ant žaizdų aliejaus ir vyno, aptvarstė jas; pas-kui užkėlęs ant savo gyvulio, nugabeno į užėigą ir slaugė jį. Kitą dieną jis išsiėmė du denarus, padavė užėigos šeimininkui ir ta-rė: "Slaugyk jį, o jeigu išleisi ką viršaus, sugrįžęs aš tau atsilyginsiu. Kas iš šių trijų tau atrodo buvęs artimas patekusiui į plė-šikų rankas?" Jis atsakė: "Tas, kuris parodė jam gailestingumą." Jėzus atsakė: "Eik ir tu taip daryk!"

VIEŠPATIES PAMOKYMAI APIE GAILESTINGĄJĮ SAMARIETĮ

1. Viešpats stengėsi taip mokyti, kad sup-rastų Rašto mokytojai ir visi kiti, kurie seka jų pamokymais, jog kiekvienas žmogus yra arti-mas kitam žmogui, nes visa žmonių giminė yra susieta bendra žmogiška prigimtimi, todėl kiekvienas žmogus yra pareigos skatinamas reikšti broliškumą, prierašumą, meilę, palan-kumą kitam žmogui.

2. Mes pastebėjome, jog Viešpats maloniai mokė ir tuos, kurie jam priešinosi. Jis niekuo-met nebuvo grubus tam, kuris nenuoširdžiai klausinėjo jį. Jėzus nesakė jam: "Tavo širdis nėra gerame stovyje." Atvirkščiai, Jis maloniai ir išmintingai leido suprasti kokiame jie stovy-je randasi, skatindamas juos atgailai.

3. Viešpats stengėsi, per lengvesnio turinio Tiesos laiptelį vesti visus prie sunkesnio turinio Tiesos, maloniai pašalindamas ir nugalėdamas išankstinį nusistatymą. Jo skelbiamos Tiesos niekuomet nebuvo įkyrios ar atstumiančios, bet buvo įdomios ir patrauklios.

4. Jėzus mokė kiekvieną progą pabrėžda-mas ryšį tarp žmogaus artimo ir Auksinės Tai-syklės laikymosi, kad darytume kitiems tai, ko norėtume, kad mums būtų daroma, atsižvel-giant į išminties šaltinį Dievą, nes tik taip kiek-vienas gali pasiekti amžinąjį gyvenimą.

5. Jėzaus pamokymo apie Dievo malonę Rašto mokytojas nesuprato ir nebuvo pasiruo-šęs jo priimti, nes jis negalėjo įvykdyti aukštų Jėzaus pamokymo reikalavimų. Siuo palygini-mu Jėzus mokė, kad Dievo malonės dėka yra užtikrinama pagalba ir pasigailėjimas tiek Rašto mokytojui, tiek visai žmonijai, atsižvel-giant į visų silpnybes. Lygiai taip pat ir mes visi privalome būti gailestingi vieni kitiems.

PALYGINIMO APIE GAILESTINGĄJĮ SAMARIETĮ AIŠKINIMAS

Keleivis, einantis iš Jeruzalės į Jerichą, simbolizuoja visą žmoniją.

Keleivį užpuolę plėšikai, kurie jį apiplė-šė ir primušė, simbolizuoja žmoniją nuodė-

mės ir klaidos sužeistą ir patekusią į mirties bei kapo nelaisvę.

Kunigas, praėjęs pro sužeistą žmogų kita kelio puse, nesuteikęs pagalbos, simbolizuo-ja judaizmą, kuris paliko žmoniją nuodėmės sužeistą ir pasmerktą mirčiai.

Levitas, taip pat praėjęs pro sužeistąjį, simbolizuoja įvairias bažnytines institucijas, paliekančias žmoniją be pagalbos pakilti iš nuodėmės liūno.

Samarietis, pirmiausia simbolizuoja Jė-zų, Galvą ir Kūną, o po to tuos, kurie dabar pasišvenčia Dievo tarnystei.

Tai, kad samarietis užpylė aliejaus ir vy-no ant sužeisto žmogaus žaizdų, simbolizuo-ja Kristaus tarnystę, kai Jis, būdamas kūne, lyg žemės druska, tam tikru laipsniu padėjo puolusiai žmonijai, gydydamas ją Tiesa ir Tiesos dvasia.

Tai, kad samarietis nugabeno sužeistą žmogų į užėigą, simbolizuoja, jog Kristus su savo Karalystės pagalbininkais padės žmoni-jai, įvesdamas ją į Tūkstantmečio sąlygas.

Sumokėjimas užėigos šeimininkui reiškia Kristaus Atpirkimo aukos nuopelnų pa-naudojimą apmokėti Dievo Teisingumui už puolusios žmonijos išgydymą ir Tūkstant-mečio globą.

Tai, kad jis užtikrino, jog atlygins už pa-pildomą sužeistojo globą, reiškia, kad Kris-tus užtikrins Dievo teisingumą, jog duos pa-pildomą užmokestį - pabaudimą pasitaissy-mui už žmonių savivalės pasireiškimus Tūkstantmečio laiku, kiek to dar reikalautų Dievo teisingumas.

BS'99,2; ŠB'99,16

PETRAS IŠSIGINA SAVO MOKYTOJO

Iš tiesų sakau tau: šią naktį, dar gai-džiui nepragydas, tu tris kartus manęs iš-siginsi (Mt 26:34[BD]; Lk 22:34; Jn 13:38).

Iš tiesų sakau tau: dar šiandien, jau šią naktį, gaidžiui nė du kart nepragydas, tu manęs tris kartus išsiginsi (Mr 14:30 [BD]).

Klausimas: pagal šias Evangelijas su-lyginus Jėzaus žodžius, kyla klausimas: kiek kartų giedojo gaidys, prieš Petruį išsiginant Jėzaus? Ar tikrai, jog Jėzus pasakė tuos abu sakinius?

Atsakymas: be jokios abejonės, šie abu sakiniai yra Jėzaus ištarti, tačiau kiekvienas rašytojas užrašė tik tą mintį, kuri giliau pa-siekė jo širdį. Išsireiškimas "dar gaidžiui ne-pragydas" yra natūralus įvykis, pasakytas

tiesiogine prasme. Tiesiogine prasme tai reiškia apie trečią valandą ryto, nes Rytų kraštuose tuo laiku gaidžiai pradeda giedoti. Iš to kilo išsireiškimas "gaidgystė" (Mr 13:35 [BD]). Tai ką Jėzus pasakė "dar gaidžiui nepragydas", pasakė tiesiogine prasme vaizdingais žodžiais. Tą pačią mintį galėtume pakartoti kitais žodžiais, sakydami: "Šią naktį, dar prieš trečią valandą, tu tris kartus manęs išsiginsi". Tai, kad Jėzus pasakė "gaidžiui nė du kart nepragydas, tu manęs tris kartus išsiginsi", taip pat yra tiesa. Šiame tekste gaidžio giedojimas antrą kartą taip pat reiškia apie trečią valandą ryto Jeruzalėje. Gaidžio giedojimas pirmą kartą buvo anksčiau, dar prieš giedant daugumai gaidžių. Iš patirties yra pastebėta, kad taip būna esant arti mėnulio pilnaties fazei. Tada kai kurie gaidžiai užgieda anksčiau gaidžių giedojimo įprasto laiko.

- Petras išsigynė, sakydamas: "Nei aš žinau, nei suprantu, ką tu sakai." Jis išėjo į prieškiemį, ir gaidys pragydo (Mr 14:68 [BD]).

Pirmu atveju gaidys užgiedojo šiek tiek anksčiau nei trečią valandą ryto, kiti gaidžiai dar miegojo.

- Tada jis šoko prisiekinėti ir dievotis: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie ką jūs kalbate." Ir netrukus gaidys užgiedojo antrą kartą. Petras atsiminė, ką jam buvo pasakęs Jėzus: "Gaidžiui nė du kart nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi." Ir jis pravirko (Mr 14:71,72[BD]). Mes suprantame, kad Jėzus pirmiausiai pasakė: "Šią naktį, dar gaidžiui nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi." O po to, kai Petras pasakė: "Jei man reikėtų net mirti kartu su tavimi, vistiek tavęs neišsiginsiu", tada Jėzus dar kartą jam priminė, pabrėždamas: "Dar šiandien... gaidžiui nė du kart nepragydas, tu manęs tris kartus išsiginsi." Pirmas gaidžio giedojimas, buvo anksčiau nei įprasta, o antras gaidžių giedojimo metas buvo kaip įprasta (apie trečią valandą ryto).

TP'67,14; BS'66,23

MŪSŲ VIEŠPATIES MIRTIES PAMINĖJIMAS 2000 METAIS

2000 - aisiais metais mūsų Viešpaties Mirties Paminėjimas įvyks kovo 18 dieną (šeštadienį) po 18⁰⁰ valandos. Ši data apskaičiuojama taip (visi apskaičiavimai atliekami Grinvičio laiku): kovo 20 dieną 7 valandos 36 minutės susilygina diena su naktimi. Artimiausias pavasarinei ekvinokcijai (kuomet susilygina diena su naktimi) mėnulio jaunatis pasirodys kovo 6 dieną 5 valandą 17 minučių (prie šio laiko pridėdame dvi valandas ir dvidešimt vieną minutę, kad gautume Jeruzalės laiką - 7³⁸). Taigi, 1- oji Nisano (נִסָּן) prasidės kovo 5 dieną 18⁰⁰ ir tęsis iki kovo 6 dienos 18⁰⁰. Praėjus pilnoms 13 dienų, t.y. kovo 18 dieną (šeštadienį) 18⁰⁰ prasideda 14- oji Nisano mėnesio diena (ir tęsiasi iki kovo 19 dienos 18⁰⁰). Todėl Viešpaties Vakarienę minėsime šeštadienį, kovo 18 dieną po 18 valandos. Te Viešpats palaimina

Savo pasišventusius žmones šių didingų iškilmių proga!

Primename, kad 1- oji Nisano (נִסָּן) mėnesio diena apskaičiuojama pasirenkant *artimiausią* pavasarinei ekvinokcijai (kuomet susilygina diena su naktimi) mėnulio jaunatį. Taigi, *artimiausias* pavasarinei ekvinokcijai mėnulio jaunatis bus kovo 6 dieną, t.y. prieš pat ekvinokciją. Sekantis mėnulio jaunatis bus tik balandžio 4 dieną. (Paprastai Viešpaties Mirties Minėjimo datos pasitaiko tarp kovo 19 ir balandžio 19 dienų).

2000 - aisiais metais vienas jaunatis yra 14 dienų prieš pavasarinę dienos ir nakties susilyginimą, kai tuo tarpu antras 15,5 dienos po susilyginimo. Taigi apskaičiavimas pagal mėnulio jaunatis yra tikslus.

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpių aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpių dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>